

DE GREEP NAAR HET GELUK

Binnen betrekkelijk korten tijd trof mij twee keer een uitspraak, die wees in éézelfde richting.

De eerste maal was het een man van middelbaren leeftijd, die iets zei, waarover ik later nadenken moest. We hadden het over uitgaan en over sparen. Hij zei: „Vroeger sprak het vanzelf, dat je geregeld wat weglei voor je ouden dag. Tegenwoordig vraag je jezelf af, of je wel ooit een ouden dag zult beleven. Met al die oorlogsdreiging rondom. En als je al geld opzij legt, loop je gevaar, dat het later door den Staat in beslag wordt genomen. Als zekere lui hun zin krijgen, wat het bewind betreft. Of — dat je stukken geen waarde meer hebben. Dan kan je 't maar beter er nu van nemen; op een fatsoenlijke manier dan altijd. —”

Den tweeden keer werd er gesproken over een jonge vrouw, die er voor een veertien dagen in haar eigen auto met een man op uittrok.

Iemand zei: „Hoe kon ze het doen?” Een ander vond: „Je weet maar niet eens, of hij een volgend jaar soms opkomen moet en oorlogsslachtoffer wordt. Dan hebben ze niets. Waarom zouden ze dan nu niet alvast nemen, wat ze krijgen kunnen? Als alles goed blijft gaan, trouwen ze wel. En loopt de boel spaak, dan hebben ze dat alvast gehad.”

Het zijn uitspraken, die je verschrikken om den angst voor de toekomst, die er uit spreekt. Maar vooral om de mentaliteit van menschen in onze dagen. „Laten we maar nemen, wat we krijgen kunnen; van de toekomst is niemand zeker.”

Dat is de greep naar het geluk. Of naar dat, wat geluk lijkt.

Nu kunnen we wel zeggen: „O, maar onder ons komen deze dingen niet voor!”

Doch laten we voorzichtig zijn.

Ten eerste weten we niet, wat er wellicht ook onder ons gedacht wordt, indien het al niet wordt uitgesproken. En dan — hoe staan wijzelf tegenover het leven van dezen tijd? Met zijn angst, zijn benauwing, maar ook: met zijn vele en lokkende begeerlijkheden?

Weten *wij* nog steeds, wat werkelijk geluk is?

En ook: steken *wij* nooit de hand uit om een geluk, dat niet voor ons is, te grijpen als een roof?

Het kan immers op zoo velerlei wijze gebeuren! Onder de jongeren: een beetje flirten met de verloofde van een ander. Zoo maar, voor tijdsvulling. Om ook eens het gevoel te hebben, dat iemand op deze manier op je let. Of misschien erger, vooruitgrijpen naar hetgeen pas later gebeuren mag. Omdat er immers wegen genoeg zijn om ervoor te zorgen, dat we er geen gevolgen van te duchten hebben. En dan zijn er allerlei drogredenen om dit goed te praten. Het leven is zoo moeilijk voor veel jongeren.

Zeker, het is moeilijk. Maar is God er dan maar alleen voor de gemakkelijke tijden? Of juist voor die moeilijke? Hij is krachtig bevonden een hulp in benauwdheden. Geldt dat nu niet meer?

Ik heb ook wel jongeren ontmoet, die zoowat *al* hun vrijen tijd gaven aan het oplossen van kruiswoordraadsels en puzzles. En dan niet om hun speurzinn daardoor te scherpen (want daartegen valt niets te zeggen), maar omdat er een geldprijs te behalen viel. Men kan nooit weten! In studie hadden ze geen lust, want immers: „Wat bereik je ermee?” Ook dat was de greep naar het geluk op een verkeerde manier.

Bij de ouderen loopt het op weer andere manieren ver-

keerd. Hoeveel huwelijken gaan kapot, soms na twintig of meer jaren, juist omdat man of vrouw dan ineens tot het besef komen, dat ze oud worden en ze nog gauw, gauw een nieuwen greep naar het geluk willen doen? En ligt het verlangen naar méér geluk niet verborgen, ook in onze harten?

Wanneer we de jongeren onder ons willen terughouden van een verkeerden greep naar het geluk, moeten we zelf het goede voorbeeld geven. En hoe staat het daarmee?

Hoe zien wij het leven? Als een door God ons opgelegde taak, of als een gelegenheid om zooveel mogelijk geluk voor ons zelf te vergaren?

Hoe zien we ons werk? Als een Goddelijk beroep, of als iets, dat gedaan moet worden, omdat we anders nu eenmaal niet leven kunnen? Maar waar we liefst zoo gauw mogelijk van af willen zijn?

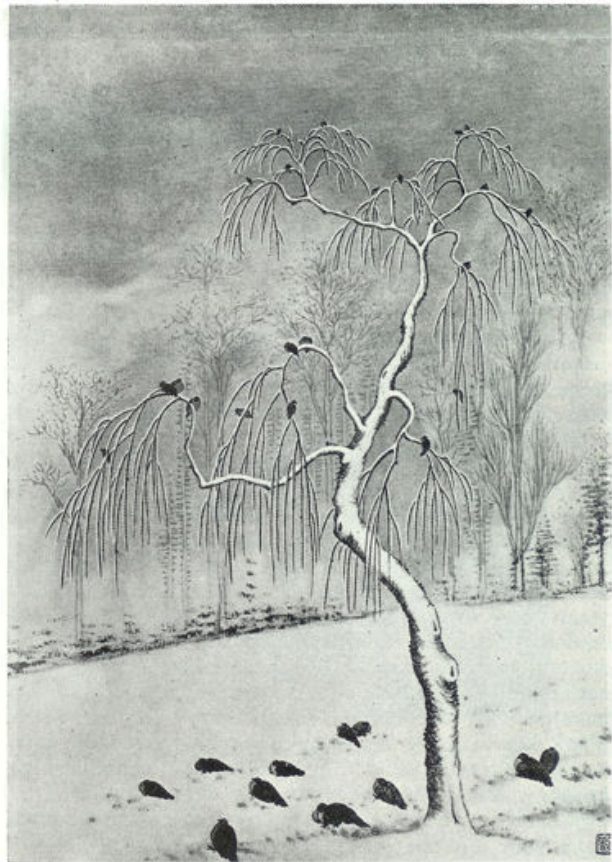
Bovenal: wat is voor ons het voornaamste: het leven hier beneden voor eigen vreugd en geneucht of in dienst van God en tot heil van onze naasten?

De greep naar enkel het aardsche geluk, ook al schijnt deze greep geslaagd, is tenslotte altijd een misgreep.

Het is de taak, ook van ons, vrouwen, het jongere geslacht dit aan te zeggen. Doch dit kunnen we alleen, wanneer onze eigen ziel heeft geleerd te zingen:

„Dat, o Heiland! is mijn vreugde,
Dat mijn zaligheid en eer!
O, dat ik mij meer verheugde
In Uw liefde, trouwe Heer!”

J. M. W.-W.

Winter in „Regents Park” te Londen, zooals een Chineesche kunstenaar het in beeld bracht.